

ชื่อวิทยานิพนธ์	พฤติกรรมการรังแกของนักเรียนระดับประถมศึกษาในจังหวัดปัตตานี
ผู้เขียน	นายเกษตรชัย และหีม
สาขาวิชา	วิธีวิทยาการวิจัย
ปีการศึกษา	2552

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความชุกของพฤติกรรมการรังแกของนักเรียนระดับประถมศึกษาในจังหวัดปัตตานี รวมทั้งศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการรังแกด้วยการศึกษาแบบตัดขวาง กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาในจังหวัดปัตตานีทั้งโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน จำนวน 1,440 คน รวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2548 ถึงวันที่ 31 มีนาคม 2549 ด้วยแบบสอบถามที่ดัดแปลงจาก Valerie E. Besag นักจิตวิทยาการศึกษา ข้อคำถามอ้างอิงพฤติกรรมการรังแกในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา และวิเคราะห์ข้อมูลหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตามด้วยการทดสอบเพียร์สัน ไค-สแควร์ และวิเคราะห์หารูปแบบทางสถิติโดยการถดถอยพหุแบบโลจิสติกส์

การวิจัยนี้มีวิธีการจำแนกพฤติกรรมการรังแกของนักเรียน 2 วิธี ซึ่งผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีความชุกของพฤติกรรมการรังแกในวิธีที่ 1 ร้อยละ 32.9 และวิธีที่ 2 ร้อยละ 20.9 ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการรังแกมากที่สุดของทั้งสองวิธีคือ การทะเลาะตบตีกันของบิดามารดา โดยนักเรียนที่เคยเห็นบิดามารดาทะเลาะตบตีกันมีพฤติกรรมการรังแกสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยเห็นบิดามารดาทะเลาะตบตีกันถึง 4.50 เท่าสำหรับวิธีที่ 1 (95% CI 3.40-5.89) และ 7.60 เท่าสำหรับวิธีที่ 2 (95% CI 5.60-10.31) รวมทั้งการรับชมการ์ตูนประเภทรุนแรงก็ส่งผลต่อพฤติกรรมการรังแกของนักเรียนเช่นกัน โดยนักเรียนที่รับชมการ์ตูนประเภทรุนแรงมีพฤติกรรมการรังแกสูงกว่านักเรียนที่รับชมการ์ตูนประเภทตลกขบขันและมหัสจรรย์ลึกลับถึง 1.87 เท่าสำหรับวิธีที่ 1 (95% CI 1.32-2.18) และ 2.87 เท่าสำหรับวิธีที่ 2 (95% CI 1.91-4.30)

ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการที่พ่อแม่ใช้ความรุนแรงต่อกันและการรับชมรายการการ์ตูนประเภทรุนแรงจะส่งผลให้นักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีพฤติกรรมไปรังแกผู้อื่น อย่างไรก็ตามปัญหาเรื่องพฤติกรรมการรังแกของนักเรียนจะลดลง ถ้าบิดามารดาไม่ทะเลาะวิวาทกันและควบคุมโปรแกรมการรับชมการ์ตูนของบุตรหลายอย่างใกล้ชิด

Thesis Title Bullying Behaviour in Pattani Primary Schools

Author Mr. Kasetchai Laeheim

Major Program Research Methodology

Academic Year 2009

Abstract

This study aimed to investigate the prevalence of bullying in primary schools of Pattani province, southern Thailand, and to identify risk factors for bullying. A cross-sectional survey was conducted among 1,440 students using a questionnaire adopted from Valerie E. Besag, the educational psychologist. All participants were interviewed between November 1, 2005 and March 31, 2006, during class time. Questions on bullying referred to behaviour during the previous year. Pearson's chi-squared test was used to assess the associations between the outcome and various determinants. Logistic regression was used to identify risk factors for bullying.

Two different techniques were used for identifying bullying. The overall prevalence of bullying was found to be 32.9% for the first technique and 20.9% for the second technique. Both techniques found that witnessing parental physical abuse was the most strongly associated determinant for bullying. Students having parental physical abuse experiences were more likely to bully others than were those who had never witnessed parental physical abuse (for first technique, OR 4.50; 95% CI 3.40-5.89, and for second technique, OR 7.60; 95% CI 5.60-10.31). Preference for action cartoons was also a major risk factor for bullying others. Students who preferred action cartoons tended to bully more than did students who preferred comedy and

mystery cartoons (for first technique, OR 1.87, 95% CI 1.32-2.18, and for second technique 2.87, 95% CI 1.91-4.30).

The results from this study indicate that students who had experience of parental violence and preferred action cartoons were more likely to be bullies at school. This study also provides some directions for attempting to reduce the problems of bullying. It might be useful if teachers and other authorities assist parents to reduce their own level of family violence and closely control cartoon program viewing as ways to help their children.

Prince of Songkla University
Pattani Campus